

عنوان مقاله:

اثر دفریپرون - دفروکسامین بر عملکرد قلب بیماران مبتلا به تالاسمی ماژور

محل انتشار:

مجله دانشگاه علوم پزشکی گرگان، دوره 17، شماره 3 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

نرگس بیگم میربهبهانی - Associate Professor, Pediatric Hematology and Oncologist, Ischemic Disorders Research Center, Golestan University of Medical Sciences, Gorgan, Iran

باقر نیک یار - Assistant Professor, Pediatric Cardiologist, Taleghani Hospital of Gorgan, Golestan University of Medical Sciences, Gorgan, Iran

ناصر بهنام پور - Ph.D in Biological Statistica, Assistant Professor, Health Management and Social Development Research Center, Golestan University of Medical Sciences, Gorgan, Iran

اعظم رشیدباغان - Ph.D Candidate in Cellular and Molecular Biology, Kermanshah University of Medical Sciences, Kermanshah, Iran

مریم کیانی - Nurse, Taleghani Hospital of Gorgan, Golestan University of Medical Sciences, Gorgan, Iran

آرش نیک یار - M.Sc, Molecular Medicine, Golestan University of Medical Sciences, Gorgan, Iran

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: دفروکسامین یک شلاتور استاندارد طلائی در مقایسه با شلاتورهای جدیدتر است. درمان ترکیبی دفریپرون و دفروکسامین بار آهن قلبی را در بیماران مبتلا به تالاسمی ماژور کاهش می دهد. این مطالعه به منظور تعیین اثر دفریپرون - دفروکسامین بر عملکرد قلب بیماران مبتلا به تالاسمی ماژور انجام گردید. روش بررسی: در این مطالعه کوهورت تاریخی آینده نگر ۸ بیمار مبتلا به بتاتالاسمی ماژور تحت درمان با دفروکسامین زیرجلدی به صورت تصادفی انتخاب و LVEF (حجم خروجی از قلب در هر ضربان) و فریتین سرم آنها تعیین گردید. سپس درمان دفریپرون به میزان ۱۰-۵۰ میلی گرم بر کیلوگرم روزانه به همراه دفروکسامین به میزان ۳۰-۵۰ میلی گرم بر کیلوگرم به مدت ۳ شب در هفته، به مدت سه سال انجام گردید. در پایان هر سال LVEF و فریتین سرم تعیین و ثبت شد. یافته ها: میانگین فریتین انتهای سال اول از ۳۲۴۳.۱۲ میلی گرم بر کیلوگرم به ۲۶۷۲.۷۵ میلی گرم بر کیلوگرم در انتهای سال سوم تغییر یافت. میانگین LVEF از ۷۱.۱۲٪ به ۶۴.۶۲٪ تغییر یافت. ضریب همبستگی میانگین فریتین سرم با میانگین LVEF فقط در ایستگاه زمانی ۳ از نظر آماری معنی دار بود ($P < 0.05$). نتیجه گیری: درمان ترکیبی طی فاصله زمانی سه ساله، علی رغم کاهش در فریتین، LVEF نیز کاهش یافت.

کلمات کلیدی:

Thalassemia major, Deferiprone, Deferoxamine, Ferritin, LVEF, تالاسمی ماژور، دفریپرون، دفروکسامین، فریتین، LVEF

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1723911>

